

Baixei á praia

No mar de outono, a cor da auga é unha mestura de matices; dende o camiño de baixada vexo as cores cambiar segundo o movemento das nubes. Unha ducia de aves aproveita o rebulio do vento nos penedos para se manteren penduradas no aire sen apenas mover as ás. Outros paxaros de ribeira revolven nas algas varadas á procura de insectos e bichos miudiños.

A lancha segue no alto da praia, contando as estacións. Xa se lle ven as fendas na pintura; as xuntas da madeira deixan pasar unha raiola de luz feble, e a area que arrastra o vento chegou case a cubrir as táboas do fondo. Agora as cousas cambiaron: os meus fillos non lle dan mérito a unha chalana vella. Claro, non saben o que representa, pero, aínda que llo queiras explicar, non fan moito caso.

Certamente, é unha mágoa lembrar a figura do patrón facendo as labores nela. Sempre lle dedicaba tempo a recompoñer o barco; por pequeno ou grande que fose, non importaba: era o seu orgullo. Destinaba unha parte do vendido ao mantemento, xa que era moi importante que estivese ben pintada en todo momento; diso dependía, en parte, a seguridade da embarcación. Tamén saíamos adiante cos froitos que daba ese traballo: ás veces duro, ás veces coas redes baleiras. E alí estou eu, plantada diante, observando –non sei se a lancha ou os meus recordos– pode que as dúas cousas.

Que tempos aqueles... canto daría agora por volver marearme ó seu lado outra vez.

–Se non pos a gorra, non te levo. Lembra o que di túa nai: a última vez viñeches coa cara queimada –diciame cun xesto de preocupación. Despois, por conta que me tiña, ía correndo á miña habitación e collía a gorra de viseira do colgadoiro da porta; non quería quedar na casa porque ir ás fanecas para min era mellor que quedar a xogar coas amigas, con diferenza.

Acaba de posarse unha gaivota na proa. A miña presenza non a inquede, mais non deixa de vixilarme de reollo, por se tivera que saír voando. Dalgún xeito, sinto que está a entender os meus pensamentos; pero calquera sabe o que pensan as gaivotas. Din que están tolas, ou, cando menos, ninguén entende por que riren sempre.

Voume alonxando; deixo atrás unha parte da nena que fun. Algún día haberá que pensar en despezar a lancha e botar os cachos pra queimar na fogueira de San Xoán. Antes xa foron outras, e seguirán a ir mentres se sigan a facer novas.

Manuel Piñeiro

Verán de 2010